

mål inden for forskning og patientbehandling udgør som nævnt 20 mio. kr. årligt i aftaleperioden. Jeg er enig med HS Direktionen i, at det er dette beløb, der er bindende for HS.

Spm. nr. S 7

Til erhvervsministeren (1/10 96) af:

Annette Just (FP):

»Hvordan vil ministeren sikre den fri bevægelighed i det indre marked, når Tyskland kan afsige dom med en fortolkning af deres varemærkelov, som betyder, at varer, der ikke er produceret inden for EU, ikke må krydse de indre grænser?«

Begrundelse

Ved en lovlig parallel import fra USA til Danmark af bukser har det nu vist sig, at Tyskland prøver at forhindre salget ved at forbyde, at det sendes videre inden for det indre marked, i dette tilfælde fra Danmark til Tyskland.

I Maastricht-Traktatens afsnit om varernes frie bevægelighed hedder det i art. 10, stk. 1: »Ved varer, som frit kan omsættes i en Medlemsstat, forstås sådanne fra tredjeland hidrørende varer, for hvilke de af vedkommende Medlemsstat foreskrevne formaliteter i forbindelse med indførelsen er blevet opfyldt, og for hvilke denne Medlemsstat har opkrævet gældende told og afgifter med tilsvarende virkning, og for hvilke disse told- og afgiftsbeløb ikke er blevet helt eller delvis godtgjort.«

Svar (9/10 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg er bekendt med, at den tyske højesteret den 14. december 1995 afsagde en dom i en sag om et parti originale mærkevarer, der var parallelimporteret fra USA. Domstolen fastslog, at den tyske varemærkelov måtte fortolkes således, at indehaveren af varemærkerettighederne i Tyskland kunne forhindre denne parallelimport, der var sket uden hans samtykke.

Dommen tager alene stilling til om varer, der er bragt på markedet uden for et land, der er tilsluttet EU eller deltager i EØS-samarbejdet, kan

opkøbes på disse udenlandske markeder og importeres til Tyskland uden mærkeindehaverens samtykke. Dommen er afsagt i en sag mellem to private parter og omhandler ikke spørgsmålet omkring varehandelen på tværs af grænserne inden for EU. Jeg kan derfor ikke umiddelbart se og er heller ikke bekendt med, at dommen kan få konsekvenser for varernes fri bevægelighed i det indre marked.

Når den afsagte dom alligevel er interessant skyldes det det forhold, at den paragraf i den tyske varemærkelov, som domstolen har lagt til grund for sin afgørelse, bygger på varemærkedirektivets artikel 7, som i dansk ret er gennemført i varemærkelovens § 6. Artikel 7 regulerer spørgsmålet om konsumtion af varemærkeretigheder altså spørgsmålet om, hvorvidt mærkeindehaverens rettigheder overfor hans produkter udtømmes, når de sendes på markedet første gang.

I dansk ret har vi traditionelt hyldet princippet om global konsumtion, hvilket betyder, at de varemærkede varer kan flyde frit på tværs af grænserne, uanset i hvilket land den første markedsføring har fundet sted. Det følger af direktivets artikel 7 og dermed også varemærkelovens § 6, at der utvivlsomt indtræder konsumtion, hvis en vare markedsføres inden for EU eller EØS-området. Varemærkeretten er her helt i overensstemmelse med traktatens bestemmelser om varernes frie bevægelighed. I bemærkningerne til varemærkelovens § 6 er det anført, at for så vidt angår konsumtion iøvrigt, d.v.s. om vi også fortsat kan anerkende global konsumtion, må det bero på den fremtidige retspraksis på grundlag af EU-domstolens fortolkning af direktivbestemmelsen.

EU-domstolen har ikke taget stilling til spørgsmålet på nuværende tidspunkt. Der hersker derfor, på trods af den tyske højesteretsdom, desværre fortsat usikkerhed om den korrekte forståelse af direktivet og dermed også om, hvorvidt parallelimport fra lande udenfor EU fortsat er mulig.

Da problemstillingen er ganske vigtig for dansk erhvervsliv, vil jeg rette henvendelse til EU Kommissionen for at høre om dens synspunkter i denne sag.

Jeg vil således fortsat følge udviklingen nøje og vende tilbage til sagen, når jeg har modtaget yderligere oplysninger fra Kommissionen.
